Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 489 van 23 september 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore bij advocaat K. MOONEN**
Lierseweg 102-104
2200 HERENTALS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 juni 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 5 mei 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "*RvV-wet*").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de pleitnota van de verzoekende partij.

Gezien de pleitnota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 september 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. MOONEN verschijnt voor verzoeker, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 mei 2026 wordt ten aanzien van verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) genomen. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan verzoeker de volgende dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"*(…)*
Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten[(1)]:
(…)
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen[(2)], tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:
O 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.
Betrokkene verblijft reeds sedert 17.03.2024 (opsluitingsdatum) in het Rijk.
O 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.
Hij heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen: bezit: aanschaffing/aankoop zonder vergunning: vervoer voor rekening van een persoon zonder vergunning. Feiten waarvoor hij op 07.10.2022 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 15 dagen.
Hij heeft zich schuldig gemaakt inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 15.09.2023 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden waarvan 9 maanden met uitstel voor 5 jaar. Het uitstel werd uitvoerbaar verklaard via vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen op 07.05.2024.
Hij heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen-aan ministerieel ambtenaar, agent drager van de openbare macht, persoon met openbare hoedanigheid, inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 07.05.2024 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 24 maanden.
Uit het vonnis blijkt dat op 16 maart 2024 betrokkene opgemerkt werd samen met enkele andere mannen door de verbalisanten. Volgens de agenten voldeed betrokkene aan de beschrijving van de dader die de dag voordien betrokken was bij een steekpartij waarbij het slachtoffer ernstige verwondingen opliep. Bij het zien van de verbalisanten, nam betrokkene onmiddellijk de vlucht. Betrokkene werd achtervolgt door de agenten en gaf geen gevolg aan de bevelen om te stoppen. Hij gooide zijn rugzak, jas en pet weg maar hield een voorwerp in zijn rechterhand. Betrokkene liep op een bepaald ogenblik tussen de rijdende auto's. Wanneer inspecteur J. (...) wil overgaan tot vatting van betrokkene, kan deze J. ontwijken die hierdoor valt maar toch betrokkene verder kon volgen. Inspecteur B. (...) kan betrokkene uiteindelijk de pas afsnijden en hij kan worden vastgegrepen bij zijn beide armen. Hij verzet zich fysiek tegen zijn arrestatie, hij knijpt nog steeds zijn rechterhand dicht waar een blinkend voorwerp in wordt opgemerkt. Betrokkene trapte en sloeg in het rond, hij trapte hierbij tegen de knie van inspecteur B. (...) en vervolgens trapte hij twee keer tegen de hand van inspecteur D. D. (...) De handen van inspecteur J. (...) werden geraakt tijdens het trappen. Uiteindelijk kan betrokkene worden geboeid en blijkt hij een fietssleutel in zijn rechterhand te hebben. In de rugzak en de jas die door betrokkene werd weggeworpen, werden verkoopseenheden cannabis gevonden. Betrokkene was dan ook in het bezit van 381,80 euro.
De feiten zijn ernstig en getuigen van een gebrekkig normbesef en een zucht naar gemakkelijk geldgewin, waaraan de gezondheid van de kwetsbare gebruikers ondergeschikt wordt gemaakt. Druggebruik schaadt niet alleen de gezondheid van de gebruiker, maar bezorgt ook overlast aan de maatschappij en leidt tot randcriminaliteit. Drugdelicten brengen tevens de volksgezondheid in gevaar en bedreigen de openbare veiligheid.
Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13
Betrokkene werd op 03.03.2026 in de gevangenis gesproken door een terugkeerbegeleider van DVZ, zijn administratieve situatie werd hem toegelicht. Betrokkene vulde reeds eerder op 17.06.2025 een vragenlijst in, hij verklaarde op 03.03.2026 dat hij geen wijzigingen wil aanbrengen. Hij verklaarde dat hij vanuit Marokko naar Spanje, Italië, Duitsland en zo naar België reisde, dat hij niet in het bezit is van identiteitsdocumenten. Betrokkene verklaart geen duurzame relatie, familieleden of minderjarige kinderen in België te hebben. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verklaarde niet aan medische problemen te lijden die hem belemmeren om te reizen en/of terug te keren.
Hij verklaarde dat hij wenst terug te keren naar Marokko en tekende op 17.06.2025 een vrijwillige vertrekverklaring. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.
Tijdens het gesprek met de terugkeerbegeleider verklaarde hij dat hij zal terugkeren naar Marokko maar zijn voorkeur gaat uit naar een terugkeer naar Spanje. Mits betrokkene geen recht op verblijf heeft in Spanje is dit niet mogelijk. Gelet op voorgaande, wordt geen schending van het artikel 3 EVRM aangenomen.
Betrokkene werd reeds eerder op 20.11.2023 gerepatrieerd in het kader van een Dublinakkoord naar Duitsland.
Conclusie: Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13,

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:
O Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.
1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.
Betrokkene verblijft minstens sinds 17.03.2024 in België.
Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.
2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.
Betrokkene maakt gebruik van verschillende identiteiten: ALIAS: E. O. S. (...) geboren op (…).2004 te Tindouf, S. Y. (...) geboren op (...).2001 onderdaan van Marokko, S. Y. (...) geboren op (...).2001 onderdaan van Algerije, S. Y. (…) geboren op (...).2000, Y. S. (...) geboren op (...).2001 onderdaan van Marokko, Y. S. (...) geboren op (...).2001.
3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden, Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.
8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing. Uit de hit eurodacresultaten blijkt dat betrokkene verschillende verzoeken tot internationale bescherming heeft ingdiend: - 10.08.2018: (…) - 19.02.2029: (…) - 25.02.2019: (…) - 11,04.2019: (…) Deze werden allen negatief afgesloten.
O Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.
Hij heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen: bezit: aanschaffing/aankoop zonder vergunning: vervoer voor rekening van een persoon zonder vergunning. Feiten waarvoor hij op 07.10.2022 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 15 dagen.
Hij heeft zich schuldig gemaakt inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 15.09.2023 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden waarvan 9 maanden met uitstel voor 5 jaar. Het uitstel werd uitvoerbaar verklaard via vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen op 07.05.2024.
Hij heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen-aan minsterieel ambtenaar, agent drager van de openbare macht, persoon met openbare hoedanigheid, inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 07.05.2024 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 24 maanden.
Uit het vonnis blijkt dat op 16 maart 2024 betrokkene opgemerkt werd samen met enkele andere mannen door de verbalisanten. Volgens de agenten voldeed betrokkene aan de beschrijving van de dader die de dag voordien betrokken was bij een steekpartij waarbij het slachtoffer ernstige verwondingen opliep. Bij het zien van de verbalisanten, nam betrokkene onmiddellijk de vlucht. Betrokkene werd achtervolgt door de agenten en gaf geen gevolg aan de bevelen om te stoppen. Hij gooide zijn rugzak, jas en pet weg maar hield een voorwerp in zijn rechterhand. Betrokkene liep op een bepaald ogenblik tussen de rijdende auto's. Wanneer inspecteur J. (...) wil overgaan tot vatting van betrokkene, kan deze J. ontwijken die hierdoor valt maar toch betrokkene verder kon volgen. Inspecteur B. (...) kan betrokkene uiteindelijk de pas afsnijden en hij kan worden vastgegrepen bij zijn beide armen. Hij verzet zich fysiek tegen zijn arrestatie, hij knijpt nog steeds zijn rechterhand dicht waar een blinkend voorwerp in wordt opgemerkt. Betrokkene trapte en sloeg in het rond, hij trapte hierbij tegen de knie van inspecteur B. (...) en vervolgens trapte hij twee keer tegen de hand van inspecteur D. D. (...).. De handen van inspecteur J. (...) werden geraakt tijdens het trappen. Uiteindelijk kan betrokkene worden geboeid en blijkt hij een fietssleutel in zijn rechterhand te hebben. In de rugzak en de jas die door betrokkene werd weggeworpen, werden verkoopseenheden cannabis gevonden. Betrokkene was dan ook in het bezit van 381,80 euro.

De feiten zijn ernstig en getuigen van een gebrekkig normbesef en een zucht naar gemakkelijk geldgewin, waaraan de gezondheid van de kwetsbare gebruikers ondergeschikt wordt gemaakt. Druggebruik schaadt niet alleen de gezondheid van de gebruiker, maar bezorgt ook overlast aan de maatschappij en leidt tot randceriminaliteit. Drugdelicten brengen tevens de volksgezondheid in gevaar en bedreigen de openbare veiligheid.
Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:
Betrokkene wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, zie motivatie artikel 7, alinea 1, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek: Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Artikel 3 EVRM
Betrokkene verklaarde niet aan medische problemen te lijden die hem belemmeren om te reizen en/of terug te keren. Hij verklaarde dat hij wenst terug te keren naar Marokko en tekende op 17.06.2025 een vrijwillige vertrekverklaring. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.
Tijdens het gesprek met de terugkeerbegeleider verklaarde hij dat hij zal terugkeren naar Marokko maar zijn voorkeur gaat uit naar een terugkeer naar Spanje. Mits betrokkene geen recht op verblijf heeft in Spanje is dit niet mogelijk. Gelet op voorgaande, wordt geen schending van het artikel 3 EVRM aangenomen.

Vasthouding
(…)".

1.2. Op 5 mei 2026 wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) voor acht jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing die de volgende dag aan verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"*(…)*
Aan de Heer, die verklaart te heten [(1)]:
(…)
wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied[(2)].
Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terugdrijvings- of verwijderingsprocedure.
Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.
De beslissing tot verwijdering van 05.05.2026 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:
Overeenkomstig artikel 74/11, $1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:
O Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.
Hij heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen: bezit: aanschaffing/aankoop zonder vergunning: vervoer voor rekening van een persoon zonder vergunning. Feiten waarvoor hij op 07.10.2022 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 15 dagen.
Hij heeft zich schuldig gemaakt inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 15.09.2023 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden waarvan 9 maanden met uitstel voor 5 jaar. Het uitstel werd uitvoerbaar verklaard via vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen op 07.05.2024.

Hij heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen-aan ministerieel ambtenaar, agent drager van de openbare macht, persoon met openbare hoedanigheid, inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 07.05.2024 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 24 maanden.
Uit het vonnis blijkt dat op 16 maart 2024 betrokkene opgemerkt werd samen met enkele andere mannen door de verbalisanten. Volgens de agenten voldeed betrokkene aan de beschrijving van de dader die de dag voordien betrokken was' bij een steekpartij waarbij het slachtoffer ernstige verwondingen opliep. Bij het zien van de verbalisanten, nam betrokkene onmiddellijk de vlucht. Betrokkene werd achtervolgt door de agenten en gaf geen gevolg aan de bevelen om te stoppen. Hij gooide zijn rugzak, jas en pet weg maar hield een voorwerp in zijn rechterhand. Betrokkene liep op een bepaald ogenblik tussen de rijdende auto's. Wanneer inspecteur J. (...) wil overgaan tot vatting van betrokkene, kan deze J. ontwijken die hierdoor valt maar toch betrokkene verder kon volgen. Inspecteur B. (...) kan betrokkene uiteindelijk de pas afsnijden en hij kan worden vastgegrepen bij zijn beide armen. Hij verzet zich fysiek tegen zijn arrestatie, hij knijpt nog steeds zijn rechterhand dicht waar een blinkend voorwerp in wordt opgemerkt. Betrokkene trapte en sloeg in het rond, hij trapte hierbij tegen de knie van inspecteur B. (...) en vervolgens trapte hij twee keer tegen de hand van inspecteur D. D. (...) De handen van inspecteur J. (...) werden geraakt tijdens het trappen. Uiteindelijk kan betrokkene worden geboeid en blijkt hij een fietssleutel in zijn rechterhand te hebben. In de rugzak en de jas die door betrokkene werd weggeworpen, werden verkoopseenheden cannabis gevonden. Betrokkene was dan ook in het bezit van 381,80 euro.
De feiten zijn ernstig en getuigen van een gebrekkig normbesef en een zucht naar gemakkelijk geldgewin, waaraan de gezondheid van de kwetsbare gebruikers ondergeschikt wordt gemaakt. Druggebruik schaadt niet alleen de gezondheid van de gebruiker, maar bezorgt ook overlast aan de maatschappij en leidt tot randcriminaliteit. Drugdelicten brengen tevens de volksgezondheid in gevaar en bedreigen de openbare veiligheid.
Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.
Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

Artikel 74/11
Betrokkene werd op 03.03.2026 in de gevangenis gesproken door een terugkeerbegeleider van DVZ, zijn administratieve situatie werd hem toegelicht. Betrokkene vulde reeds eerder op 17.06.2025 een vragenlijst in, hij verklaarde op 03.03.2026 dat hij geen wijzigingen wil aanbrengen. Hij verklaarde dat hij vanuit Marokko naar Spanje, Italië, Duitsland en zo naar België reisde, dat hij niet in het bezit is van identiteitsdocumenten. Betrokkene verklaart geen duurzame relatie, familieleden of minderjarige kinderen in België te hebben. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.
Betrokkene verklaarde niet aan medische problemen te lijden die hem belemmeren om te reizen en/of terug te keren.
Hij verklaarde dat hij wenst terug te keren naar Marokko en tekende op 17.06.2025 een vrijwillige vertrekverklaring. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.
Tijdens het gesprek met de terugkeerbegeleider verklaarde hij dat hij zal terugkeren naar Marokko maar zijn voorkeur gaat uit naar een terugkeer naar Spanje.
Mits betrokkene geen recht op verblijf heeft in Spanje is dit niet mogelijk. Gelet op voorgaande, wordt geen schending van het artikel 3 EVRM aangenomen.
Betrokkene werd reeds eerder op 20.11.2023 gerepatrieerd in het kader van een Dublinakkoord naar Duitsland.
Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.
(…)".

1.3. Verzoeker verzoekt op 5 juni 2026 om internationale bescherming. Op 6 augustus 2026 beslist de adviseur van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nr. 353 077 van 16 september 2026 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Op 16 september 2026 wordt besloten om de behandeling van de vordering tot schorsing en nietigverklaring van de beslissingen van 5 mei 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) in de urgente procedure verder te zetten.

2. Onderzoek van de middelen

2.1. Het eerste middel

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht doordat verwerende partij niet aantoont dat hij op het ogenblik van de bestreden beslissingen nog een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde.

Hij wijst erop dat de laatste veroordeling waarnaar in de bestreden beslissingen wordt verwezen dateert van 7 mei 2024, terwijl de bestreden beslissingen werden genomen op 5 mei 2026, en dat niet blijkt dat enig onderzoek is gebeurd naar zijn actuele gedrag (tijdens detentie). Volgens hem kan uit het louter bestaan van vroegere veroordelingen niet automatisch worden afgeleid dat hij ook op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen nog steeds een actuele bedreiging vormt.

2.1.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op dit middel.

2.1.3. Beoordeling

2.1.3.1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 7, 74/11 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), in toepassing waarvan de bestreden beslissingen zijn genomen.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"*Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :*
(…)
3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;
(…)".

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"*§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.*
De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:
(…)
De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod voor een bepaalde termijn van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.
(…)".

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"*§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.*
(…)
§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :
(…)
3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;
(…)".

Te dezen wordt verzoeker met de eerste bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven zonder dat hem daarbij een termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omdat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Met de tweede bestreden beslissing wordt verzoeker om dezelfde reden een inreisverbod opgelegd met een duur van acht jaar. Dit wordt in de bestreden beslissingen als volgt toegelicht:
"*Hij heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen: bezit: aanschaffing/aankoop zonder vergunning: vervoer voor rekening van een persoon zonder vergunning. Feiten waarvoor hij op 07.10.2022 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 15 dagen.*
Hij heeft zich schuldig gemaakt inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 15.09.2023 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden waarvan 9 maanden met uitstel voor 5 jaar. Het uitstel werd uitvoerbaar verklaard via vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen op 07.05.2024.
Hij heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen-aan ministerieel ambtenaar, agent drager van de openbare macht, persoon met openbare hoedanigheid, inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 07.05.2024 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 24 maanden.
Uit het vonnis blijkt dat op 16 maart 2024 betrokkene opgemerkt werd samen met enkele andere mannen door de verbalisanten. Volgens de agenten voldeed betrokkene aan de beschrijving van de dader die de dag voordien betrokken was bij een steekpartij waarbij het slachtoffer ernstige verwondingen opliep. Bij het zien van de verbalisanten, nam betrokkene onmiddellijk de vlucht. Betrokkene werd achtervolgt door de agenten en gaf geen gevolg aan de bevelen om te stoppen. Hij gooide zijn rugzak, jas en pet weg maar hield een voorwerp in zijn rechterhand. Betrokkene liep op een bepaald ogenblik tussen de rijdende auto's. Wanneer inspecteur J. (...) wil overgaan tot vatting van betrokkene, kan deze J. ontwijken die hierdoor valt maar toch betrokkene verder kon volgen. Inspecteur B. (...) kan betrokkene uiteindelijk de pas afsnijden en hij kan worden vastgegrepen bij zijn beide armen. Hij verzet zich fysiek tegen zijn arrestatie, hij knijpt nog steeds zijn rechterhand dicht waar een blinkend voorwerp in wordt opgemerkt. Betrokkene trapte en sloeg in het rond, hij trapte hierbij tegen de knie van inspecteur B. (...) en vervolgens trapte hij twee keer tegen de hand van inspecteur D. D. (...) De handen van inspecteur J. (...) werden geraakt tijdens het trappen. Uiteindelijk kan betrokkene worden geboeid en blijkt hij een fietssleutel in zijn rechterhand te hebben. In de rugzak en de jas die door betrokkene werd weggeworpen, werden verkoopseenheden cannabis gevonden. Betrokkene was dan ook in het bezit van 381,80 euro.
De feiten zijn ernstig en getuigen van een gebrekkig normbesef en een zucht naar gemakkelijk geldgewin, waaraan de gezondheid van de kwetsbare gebruikers ondergeschikt wordt gemaakt.
Druggebruik schaadt niet alleen de gezondheid van de gebruiker, maar bezorgt ook overlast aan de maatschappij en leidt tot randcriminaliteit. Drugdelicten brengen tevens de volksgezondheid in gevaar en bedreigen de openbare veiligheid.
Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

Verzoeker voert aan dat de laatste veroordeling waarnaar in de bestreden beslissingen wordt verwezen dateert van 7 mei 2024, terwijl de bestreden beslissingen werden genomen op 5 mei 2026, en dat niet blijkt dat enig onderzoek is gebeurd naar zijn actuele gedrag (tijdens detentie). Hij meent dat uit het louter bestaan van vroegere veroordelingen niet automatisch kan worden afgeleid dat hij ook op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen nog steeds een actuele bedreiging vormt. Hij toont met dit betoog evenwel niet aan dat het kennelijk onredelijk is om uit (i) de omstandigheid dat hij recent drie keer kort na elkaar – in 2022, 2023 en 2024 – werd veroordeeld tot gevangenisstraffen van onder meer 15 maanden (waarvan 9 maanden met uitstel) en 24 maanden voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs en het toedienen van slagen en verwondingen aan drie inspecteurs van de politie, (ii) het gegeven dat deze feiten ernstig zijn en getuigen van een gebrekkig normbesef en een zucht naar gemakkelijk geldgewin, waaraan de gezondheid van de kwetsbare gebruikers ondergeschikt wordt gemaakt en die de maatschappij overlast bezorgt en leidt tot randcriminaliteit, en (iii) het gewelddadige karakter van de feiten af te leiden dat hij "*door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden*" en om hem om die reden een bevel te geven om onmiddellijk het grondgebied te verlaten en hem daarbovenop een inreisverbod van acht jaar op te leggen. Het is het geheel van deze overwegingen dat heeft geleid tot deze beoordeling, zodat verzoeker, die noch het feit dat hij recent en op korte tijd drie keer veroordeeld werd, noch het gewelddadig karakter van de feiten, noch de weerslag van de feiten op de maatschappij, noch de overwegingen over zijn gebrek aan normbesef betwist, niet dienstig aanvoert dat uit het louter bestaan van vroegere veroordelingen – in zijn pleitnota heeft hij het over "*historische feiten*" – niet automatisch kan worden afgeleid dat hij ook op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen nog steeds een actuele bedreiging vormt. Verzoeker hekelt nog dat er geen onderzoek is gebeurd naar zijn actuele gedrag (tijdens zijn detentie), doch hij brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat hij tijdens zijn detentie gedurende een periode van 24 maanden dermate veranderd is dat de beoordeling dat hij "*door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden*" op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet meer pertinent was. De

bewering dat hij gedurende deze periode geen nieuwe strafbare feiten zou hebben gepleegd, doet hieraan geen afbreuk. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat uit de omstandigheid dat verzoeker in zijn pleitnota de feiten waarvoor hij recent werd veroordeeld afdoet als "*historische feiten*" eerder blijkt dat hij nog steeds de ernst en de gewelddadigheid van de door hem gepleegde feiten niet inziet en dat enig norm- en schuldbesef hem nog steeds vreemd is, waardoor hij de pertinentie van de motieven van de bestreden beslissingen eerder lijkt te bevestigen dat te ontkrachten.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 7, 74/11 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, kan niet worden aangenomen.

2.1.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.1.3.3. Het eerste middel is ongegrond.

2.2. Het tweede middel

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van het proportionaliteitsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht doordat de duur van het opgelegde inreisverbod niet afzonderlijk en individueel wordt verantwoord.

Hij meent dat uit de uitvoerige beschrijving van zijn strafrechtelijke antecedenten niet automatisch volgt waarom een inreisverbod van acht jaar noodzakelijk wordt geacht en voert aan dat de tweede bestreden beslissing niet toelaat te begrijpen waarom een minder verstrekkende maatregel onvoldoende zou zijn geweest.
2.2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op dit middel.

2.2.3. Beoordeling

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

"*§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.*
De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:
(…)
De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod voor een bepaalde termijn van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.
(…)".

Te dezen blijkt uit de motieven van de tweede bestreden beslissing dat verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd en dat daarbij een duur van acht jaar proportioneel wordt geacht omdat hij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren en omwille van het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde. Daarnaast blijkt dat bij het opleggen van dit inreisverbod rekening werd gehouden met het gegeven dat verzoeker verklaarde "*geen duurzame relatie, familieleden of minderjarige kinderen in België te hebben*", dat verzoeker "*verklaarde niet aan medische problemen te lijden die hem belemmeren om te reizen en/of terug te keren*" en dat het administratief dossier geen elementen bevat waaruit zou blijken dat verzoeker "*bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM*". Gelet op het geheel van deze vaststellingen en overwegingen kan verzoeker niet ernstig voorhouden dat (i) uit de tweede bestreden beslissing niet blijkt dat verwerende partij een afzonderlijk onderzoek heeft gevoerd naar de vraag waarom een inreisverbod van acht jaar noodzakelijk

en proportioneel zou zijn en dat (ii) verwerende partij zich beperkt tot de vaststelling dat hij strafrechtelijke veroordelingen heeft opgelopen. Verzoeker meent nog dat geen afweging werd gemaakt van de ernst van de maatregel ten opzichte van zijn persoonlijke situatie, doch hij gaat er hiermee aan voorbij dat bij de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel rekening werd gehouden met zijn verklaringen geen duurzame relatie, familieleden of minderjarige kinderen in België en geen medische problemen te hebben. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift en pleitnota geen enkel concreet element aan dat betrekking heeft op zijn persoonlijke situatie waarmee bij het nemen van de tweede bestreden beslissing geen rekening werd gehouden.

Verzoeker voert nog aan dat de tweede bestreden beslissing niet toelaat te begrijpen waarom een minder verstrekkende maatregel onvoldoende zou zijn geweest. Anders dan wat hij hier lijkt te veronderstellen, moet verwerende partij echter niet verder motiveren waarom zij niet voor een andere, minder verstrekkende maatregel koos. Zij dient enkel te motiveren waarom zij verzoeker een inreisverbod voor een periode van acht jaar oplegt en daarbij rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval zodat verzoeker zich daartegen in rechte kan verweren. Verzoeker toont niet aan dat dit niet (afdoende) zou zijn gebeurd.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de tweede bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. Verzoeker maakt in zijn pleitnota nog gewag van een derde middel – "*de nationaliteit en de feitelijke grondslag van de verwijdering*" – dat hij integraal zou handhaven zoals het werd uiteengezet in het verzoekschrift, doch de Raad kan slechts vaststellen dat in het verzoekschrift geen derde middel werd ontwikkeld over "*de nationaliteit en de feitelijke grondslag van de verwijdering*".

3. Aangezien de Raad ingevolge artikel 1.9, tweede lid, van de RvV-wet bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op drieëntwintig september tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
A.-M. DE WEERDT	D. DE BRUYN